

skal nu ikke komme meget ind paa, hvad det ærede Medlem sagde, saa meget mindre som den højtærede Finansminister i Gaar gennemgik hans Tale ganske grundigt, endda meget grundigt. Men det ærede Medlem for Saks købing udtalte i Begyndelsen af sit Foredrag forleden noget, som har Ærinde til alle os, som jo kalde os — og jeg vil da ogsaa sige, som ere — Venstremænd, og som støtte den højtærede Minister i Gennemførelsen af dette Forslag. Jeg vil tage lidt fat paa det Udtryk, han brugte i denne Forbindelse, da det ikke er paatalt af nogen af mine Partifæller. Han sagde: Jeg tror, at enhver Venstremænd, der ikke er ganske forblindet af Partifanatisme, vil sige til sig selv, at dette Forslag har skuffet ham og skuffet ham meget dybt.“ Der som det ærede Medlem vilde have udeladt et Ord af denne Sætningsrække, nemlig Ordet „ikke“, vilde jeg være ganske enig med ham. Der vilde nemlig da komme til at staa: Jeg tror, at enhver Venstremænd, der er ganske forblindet af Partifanatisme, vil sige til sig selv, at dette Forslag har skuffet ham og skuffet ham meget dybt. Jeg tror nemlig, at det meget let lader sig paavise, at i samme Grad, som man netop er forblindet, det være sig af Partifanatisme eller af noget som helst andet, i samme Grad vil dette Forslag have beredt os Skuffelser. Jeg mindes en Udtalelse, som er bleven mig refereret, af en Mand, som har stort Kendskab til dette Omraade, en forhenværende Finansminister. Det er blevet mig refereret, at han ved en Lejlighed skal have udtalt om Vanskelighederne ved at udarbejde og gennemføre en Toldlov, at selv om man fik en Engel fra Himlen — jeg antager, han har tænkt paa en særlig toldkyndig Engel — til at udarbejde et Toldlovsforslag, vilde det endda bringe Skuffelser saa godt som for alle. Dette er vist ganske rigtigt. Selv om vi toge — jeg vil ikke sige en Engel fra Himlen, men den dygtigste Mand, vi havde, og endda multiplicerede hans Dygtighed et Par Gange — altsaa selv om vi toge den mest hensynsfulde og den mest omsigtsfulde paa dette Omraade, saa er der jo slet ingen Tvivl om, at saa vilde vi allesammen — ja, jeg tør ikke sige vi allesammen, men jeg tror i Grunden de fleste af os — føle noget i Retning af en Skuffelse; selvfølgelig, naar man har en Mening om de Ting, saa vil man altid blive skuffet. For der skal saa mange Hoveder og saa mange Meninger under een Hat.

Men Skuffelsen kan være større eller mindre, alt efter som det, der har bragt Skuffelsen, er af større eller mindre Betydning. Men en hel Del af de Skuffelser, som overhovedet ville ramme os, eller som vi alle ville føle, ville jo hidrøre fra, at en eller anden enkelt Toldsats er bleven forhøjet eller formindsket. Har man ment, at Husmandens Hakke, Skovl og Spade skulde være toldfri, og man saa møder i Forslaget en Told paa 5 Øre pr. Pund, ja, saa er det en Skuffelse. Har man ment, at et Krydderi, Cayennepeber, eller hvad det nu er, burde beskattes aldeles enormt, og man ser en langt lavere Toldsats foreslaaet for dette Krydderi; saa er det ogsaa en Skuffelse. Men det er jo af den Slags Skuffelser, som ikke gaa en Mand til Hjerte, der overhovedet har Øje for noget, som er større; det vokser kun i samme Forhold, som man ser paa det med forblindede, partiforblindede Øjne, eller hvad det nu er. Der er selvfølgelig Skuffelser af anden Art, som ogsaa kunne komme frem. Sætter man et Toldforslag, et Skatteforslag i Forhold til de Idealer, man en Gang har paa det paagældende Omraade, er det selvfølgelig en Skuffelse i samme Grad, som Forslaget er afvigende fra disse Idealer. Jeg vil dog ikke sige, at „Skuffelse“ er det rette Udtryk; thi som praktiske Mænd vide vi jo, at Idealerne kunne vi aldrig naa, og i det Øjeblik vi naa dem, ere de jo egentlig ikke Idealer længere. Men ogsaa paa dette Omraade mener jeg virkelig, at jo mindre uhildet man ser paa Forholdene, jo mindre forblindet man er, desmindre kommer denne Afvigelse fra Idealerne til at virke som en Skuffelse. Jeg kan ikke se rettere, end at dette Forslag gaar i Retning af Venstres Idealer. Det ærede Medlem for Saks købing nævnte nogle af disse Idealer, som nu staa for ham, og han kaldte dem Venstres Idealer. Jeg skal ikke komme nærmere end derpaa, saa meget mindre som den højtærede Finansminister jo belyste dette i ret høj Grad. Men hvorfor nævnte det ærede Medlem for Resten ikke ogsaa det Ideal, som dog maa bære al Skattelovgivning, nemlig dette at lægge Skattebyrderne efter Evnen til at bære dem; thi det maa dog være Idealet for al Beskatningslovgivning: at Skattebyrderne komme til at hvile lige tungt paa alle Skuldre. Saa kan man jo tage enkelte Poster ud eller dele dette Ideal i forskellige Dele. Det var dette, det ærede Medlem gjorde, og saa kaldte han det Venstres Idealer. Nu skal jeg for Resten indrømme, at en hel Del af dem,